

Вовк (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

I

Вовк – лютий хижак, але боятися його нема чого.

Кіндрат Калистратович усім розповідав і всіх учив, що вовк – звір надто полохливий і боязкий. Він розповідав, що жив на хуторі, якраз на узліссі. Якось вовк занюхав його овечок і уплигнув в кошару. Кіндрат прибіг і вовка зловив за хвіст...

Полювати вовка – це для мисливця і честь, і обов'язок, бо хто ж таки не почервоніє й очей долу не спустить, коли йому скажуть, що у Вербовому хуторі вчора вовки трьох овець зарізали та телиці лівий задок од'їли.

Ви питаєте, як туди добратися. Вам радять знайти там кривого Степана: він знає, де вовки. Кіндрат Калистратович приєднується, і вирушає.

II

Приїхали ви у Вербовий хутір, шукаєте кривого Степана. Він каже, що вовків тут нема, тільки зайці. Питаєте, хто троє овець зарізав. Степан каже, що позавчора Секлета заколола, так не вівцю, а кабанчика... "А телиці зад хто од'їв?" Степан каже, що десятий рік старшим корівником, і такого не траплялося.

Розтлумачуєте, кінець кінцем, у чім річ, і Степан Іванович заспокоюється. Каже, що кілометрів за п'ятнадцять звідси, у Попівському, ніби виють. І що справді ніби комусь зад од'їли... Не знає тільки кому – чи телиці, чи комусь іншому...

III

Їдете у Попівське. Кіндрат Калистратович, давній убийвовк, розповідає про вовчу облаву. Вовк залягає на день у густій хащі і там лежить до ночі і тільки вночі виходить. Коли вивчено його поведінку, тоді призначається облава. З'їздяться мисливці, зарані сповіщаються загонщики, з двох боків те місце обтягується шнурком, з прив'язаними на ньому прапорцями. З одного боку, де прапорців нема, розставляються на номерах охотники, а навпроти, здалека, заходять загонщики, запускаються, коли єсть, собаки... Звір піде на охотників, убік він не побіжить, бо боїться прапорців... І от почалася облава. Між кущами – мельк! – сіре. Чути постріли. А якась роззява то й не помітить. А дехто, помітивши вовка, — на грушу. Буває й таке. А дехто й собаку, замість вовка, стукне.

Кіндрат Калистратович аж упрів, оповідаючи про вовчу облаву. Очі йому блищать. Почервонів увесь. Слухачі зачаровані...

IV

Їдете, значить, ви на Попівське. Аж ось мчить з гори віз. Кобильчина летить

галопом. Дядько кричить, що на горі, на пшениці, вовк. Кіндрат Калистратович каже, що нічого дивного: старі вовки ходять і вдень.

І справді, серед великого лану озимої пшениці побачили сірого звіра. Він нахилив голову і щось ніби винює. Потім починає гребти лапою землю. Всі, попригинавшись, розбігаються, як наказав старий і досвідчений убийвовк Кіндрат Калистратович, і починають оточувати звіра. Звір, видать, не дуже полохливий, бувалий звір, бо не видно, щоб дуже нервувався. Побачивши, що до нього наближаються люди, він потихеньку почав одходити, легеньким скоком подався на хутірець, прямісінько на Кіндрата Калистратовича. Підпустивши звіра метрів на п'ятдесят, Кіндрат Калистратович вистрелив. Звір дико зааяякав, підстрибнув і вдаривсь об землю. Кіндрат Калистратович його вдруге... Раптом із садка крайньої хати одчайдушний крик: "Тату! Нашу сучку вбили!" А через хвилин п'ять ясно вже було все. Зійшлися на тридцяти. А по суці ще семеро цуценят залишилось...

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу